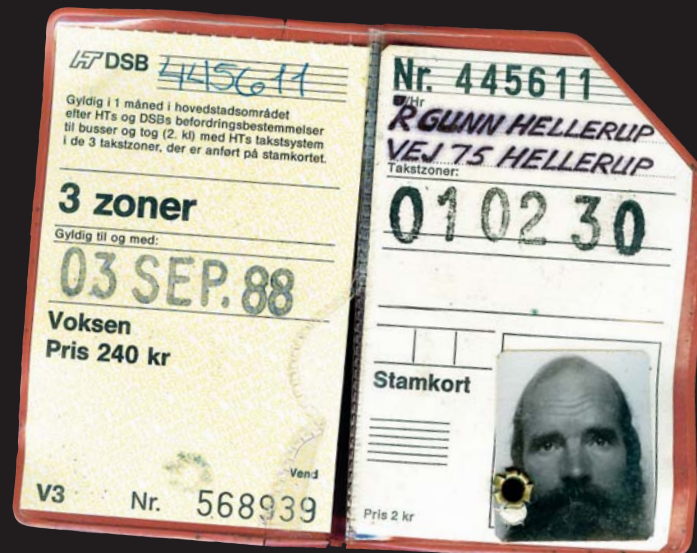

■ Kan man år efter år leve **totalt afsondret** fra samfundet og samtidig bo midt i København? Svaret er ja.

Socialarbejdere kalder dem kælderfolk - vi ser dem på gaden, men helst gemmer de sig væk. I denne uge fortæller 24timer historien om en af dem. Den finske eneboer Runar Gunn holdt til i en kælder på Østerbro i København i en hule bygget af hundreder tusinder af aviser. I juli blev han fundet død. Hos politiet havde han i årevis været registreret som forsvundet.

Den finske eneboer - kapitel 2

En tornado i mørket

Fotos: Camilla Stephan

Alle Københavns avisbude havde hørt om ham.

Historierne gik fra mund til mund, mens bundter skiftede hænder, og kassevogne stod i tomgang.

De handlede om den finske særling, der delte flere aviser ud end nogen anden; en langskægget vildmand, beskidt fra top til tå, kun iført underbukser.

Hans navn var Runar Gunn, og han bevægede sig rundt i natten som en tornado. To trin ad gangen op

kale på Vesterbro.

Bag de beskidte ruder afslører et par slidte borde, at lokalet om natten fungerer som avisdepot for Bladkompagniet. Spinkle Benny med brillerne åbner døren og får et chok. Et menneske venter i lysstofrørens blege lys.

Han lugter manden samtidig med, at han ser ham: En høj, robust mand med skæg ned til navlen, kun iklædt et par lange underbukser klippet helt korte. Manden er en grumset silhuet af tøj, hud og hår. Men under vildmandens tunge, mørke øjebryn er blikket tænksomt. Da manden hilser høfligt, vokser Bennys fascination.

Benny havde mødt Runar Gunn, der straks begyndte at fortælle sin nye kollega om sine oplevelser på ruterne. Ordene strømmede ud af ham. Bagved anede Benny det finske sprogs mørke vokaler, men talestrømmen var fuld af kløgtige indskud og fremmedord.

Efter sin ankomst til Danmark i 1971 var Runar Gunn blevet brolægger hos entreprenørerne Hoffmann & Søn.

Som dreng var han vokset op i Finlands ødemark. Pludselig lagde han fliser omkring et tårnhøjt amtssygehus i Herlev. Siden hen fortalte Runar Gunn med stolthed, at han både havde bygget motorveje i Jylland og lagt brosten i København.

Disse år havde Runar sit livs sidste officielle adresse: En villa i Gentofte, lige ved siden af Helsingørsmotorvejen.

Af en eller anden grund begyndte han at gå med aviser efter mørkets frembrud.

Det var endnu en ting, budene sludrede om, når snakken faldt på den ildelugtende finne. Pengene.

Gunn tjente mere end de fleste. Det vidste de. Men hvad brugte han dem på? Ikke på

sig selv, i hvert fald. Det forlød, at han af og til flyttede ind i depoterne, indtil nogen smed ham ud.

Men Benny og de andre chefer i Bladkompagniet vidste udmærket, hvad 'Gunn' planlagde at gøre med sin løn på flere hundred tusinde kroner om året.

Intet. Ingenting.

Ofte hævdede han slet ikke sine lønchecks. Faktisk havde Bladkompagniet så svært ved at slippe af med hans løn, at Runar Gunn en dag blev taget ved hånden og ført ned til Amagerbanken på Vesterbrogade. Der fik skrankemedarbejderen en sjælden oplevelse, da en halvnøgen vildmand satte sin nydelige underskrift på en kontooprettelse.

På et tidspunkt havde Runar Gunn en halv million kroner til gode.

Imens knoklede han bare videre. Når han ikke delte aviser ud, ryddede han op i depoterne, fejede gulvet eller stablede gamle aviser i sirlige bunker til glæde for de andre ansatte. Nogle dage lagde han sågar brosten i dagtimerne.

I begyndelsen af 90'erne voksede finnens særheder. Nogle af dem blev til problemer, og problemerne landede på Bennys bord.

Gunn havde udviklet en mani med nøgler.

Først var han begyndt at 'miste' dem. Nu ringede fortvivlede folk og fortalte om en vagabondlignende mand, der i morgentimerne ringede på, præsenterede sig som 'Bladkompagniets nøglemand' og bad om deres nøgler. Manden var så høflig og veltalende, at flere havde udleveret nøglerne. Men efterfølgende blev de naturligvis ner-

vøse. Beboere på Bredgade nær Amalienborg truede med at opsigte deres aviser, hvis vildmanden ikke blev fjernet.

En morgen i april kører Benny Arler og en assistent ud for at finde Gunn. Benny skulle senere huske dagen som en af de værste i sit arbejdsliv.

Som ventet finder de finnen i depotet på Sankt Knuds Vej, et hærgnet sidelokale til en gammel transformatorstation.

»Nu er det slut, Gunn, det går ikke mere.«

Runar Gunn gør det eneste, som Benny ikke havde ventet. Han kaster sig på cementgulvet og griber fat om Bennys ben.

Han hulker, så det runger fra de tomme vægge:

»HVAD SÅ NU? HVAD SKAL JEG GØRE, BENNY?«

»Dét der, Gunn, det er skuespil.«

Runar Gunn farer op. Han er nu fattet og begynder på en forklaring, som Benny har hørt før: Han skal nok holde op med gøre noget forkert. Benny afbryder.

»Jeg skal have dine nøgler.«

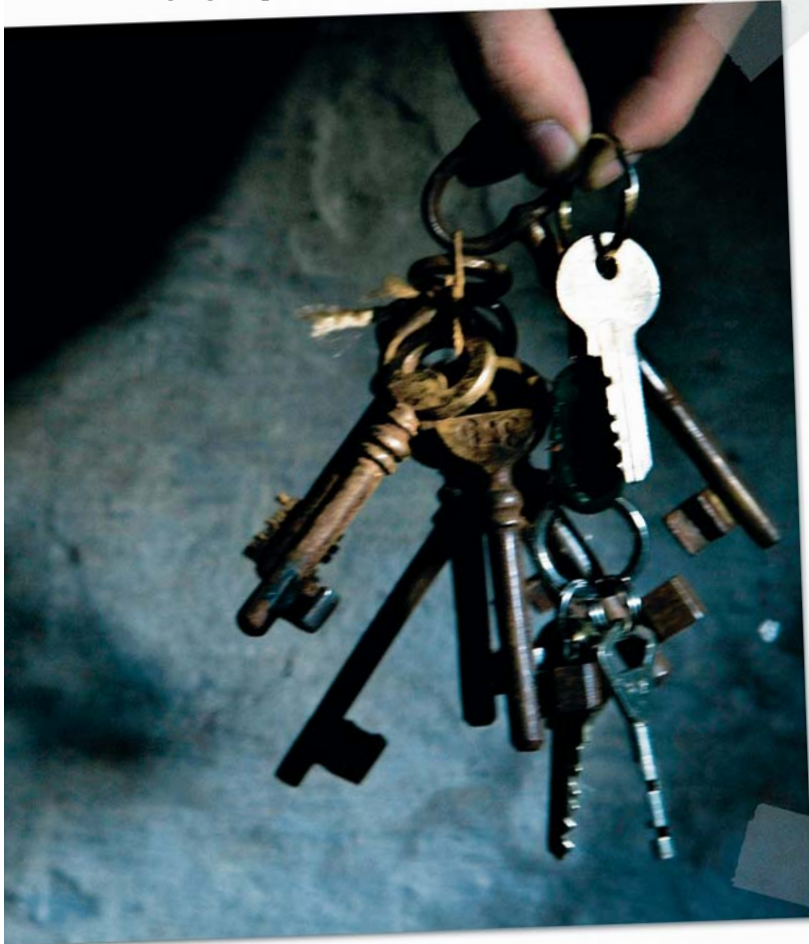
Runar Gunn hiver et stort bundt nøgler frem.

»Du har flere end det, Gunn.«

Runar erkender nederlaget. Han går ind i baglokalet og rumsterer efter noget, der ligner gemt. Benny og assistenten spærre øjnene op.

Nøglerne fylder tre bæreposer.

jakob.moll@24timer.dk

ad trapperne. Var hans sorte longjohn punkteret, trampede han af sted med en trillebør, ellers slyngede han simpelthen de slidte lærredstasker over skulderen.

Efter sine egne ruter kørte han for dem, der var blevet syge. Om han så skulle cykle tværs gennem byen, fandt finnen først ro, når den sidste morgenavis var delt ud.

I slutningen af 80'erne var avisuddeling stadig et helle for dem, der ikke fungerede i et almindeligt arbejde med chefer og minutvisere. Men selv blandt originaler og utilpassede natmennesker var budet 'Gunn' en myte.

En nat i 1988 parkerer en ny omdeler ved navn Benny Arler foran et nedlagt butiksklo-

Jørgen Nielsen, tidligere kollega.